

I svedekassen til Sicilien – Del 4 af 9

Søndag, den 19. juli 2009 (Hvem fiser??)

Jeg vågnede flere gange om natten. Først, fordi jeg synes, at der var en sær lugt i kabinen. Jeg tænkte, at jeg havde glemt at slukke for gassen på blusset, men så kom jeg i tanke om grunden til "duften". Jeg faldt i søvn igen, men vågnede så klokken fem, fordi en bilalarm gik i gang. Jeg var heldig og faldt igen i søvn og vågnede først igen kl. halv otte. Ikke at mine sovetider er særligt interessante, men det kan beskrive bagsiden af campinglivet – for mit vedkommende altså. Jeg sover ikke særlig tungt og på de fleste pladser er der små børn, hunde eller også sker der noget andet, som "larmer".

Som sædvanlig efter en lang dag i bilen, havde vi lovet pigerne en hel dag ved poolen. Som lovet så gjort. Pigerne hentede brød og vi spiste lidt morgenmad. Ved 10-tiden begav Jesper og pigerne sig mod poolen og jeg fik lov til at sidde og skrive lidt. Jeg gik derop en times tid senere og vi var heldige at have et par liggestole. Der var nu heller ikke så mange deroppe eller i poolen. Til gengæld sad der en livredder og det var jo egentlig meget rart, da vi så ikke selv behøvede at være i vandet hele tiden.

Jeg "slappede" også af og lod mit kamera blive i tasken hele dagen. Der er ikke mange, der bryder sig om, at der sidder en og fotograferer ved en swimmingpool alligevel.

Ved 14-tiden gik Jesper og jeg ned og smurte sandwiches, som vi tog med til poolen og ved 16-tiden gik jeg tilbage til camperen og skrev videre. Jesper og pigerne kom retur en times tid senere. Lisa og Jesper lagde sig ind i kabinen og så Ringenes Herre, Maria legede i teltet, som vi havde medbragt – og som i øvrigt var gået i stykker, da 4 stænger var knækket. Sikkert en transportskade. Irriterende alligevel. Jeg er ret vild med Outwells udstyr, men at være telt og blive smidt godt og grundigt rundt med, kan man ikke tåle. Enten dét – eller også er det blevet foldet forkert sammen, hvilket der også kan være en vis sandsynlighed for... Vores stole er også fra Outwell og ligeså den store køleboks, som Jesper købte, lige inden vi tog af sted og al udstyret har bestemt været pengene værd.

Det blev også dagen, hvor min ferieramte mave besluttede sig for at snøre sig ud igen og jeg skal spare detaljerne, men kun konstatere, at det var en lettelse ud over det sædvanlige!

Maria og jeg gik ned og vaskede op (i koldt vand!!) og bagefter blev der kogt spaghetti. Ingen var særligt sultne efter eftermiddagens sandwich og 2-3 Magnum-is, og så er spaghetti med parmesan og tomatketchup nu ikke så tosset.

Aftalen for næste dag blev, at vi ville ud til Pompei. I receptionen fortalte de, at det tog omkring en time at køre derud med toget, så det gør vi. Bagefter skal vi se så meget af Napoli, som vi kan nå og dagen efter er planen at køre tilbage til Happy Camping ved Rom, hvor vi boede tidligere på ugen. Det er måske lidt fantasiløst at køre et sted hen, som man allerede har set, men vi ved, at det er en hyggelig plads og vi ved, at der er pool – så hvorfor ikke? Vi kunne også have brugt en masse tid på at finde en anden plads ved Rom, som vi skulle køre rundt og lede efter – og set i bagklogskabens ulidelige klare lys, så ville vi måske have valgt det, hvis vi kunne vælge om. Mere om det senere!

Efter filmen Surf's up og lidt skriveri blev det sovetid og hviletid for de brankede skuldre og rygge...

Mandag, den 20. juli 2009 (Puhaaa og Pompei)

Sikke en rædselsfuld nat. Lisa og Jesper så film og Lisa faldt selvfølgelig i søvn i vores seng. Jeg nænnede ikke at vække hende og smide hende op i alkoven, men det fortrød jeg mange gange i løbet af natten. Der er altså ikke plads til flere end 2 i hver seng, når det er varmt. Vores ulmende vulkan sendte af og til en dunst af svovl ind ad vinduet og på trods af det eksotiske islæt, så er svovldunst altså ikke behagelig i større mængder. Jeg nåede at sove 2 timer i træk, indtil min telefon begyndte at snurre. Af én eller anden grund følte den trang til at gøre mig opmærksom på, at der i min kalender stod, at jeg havde ferie!? Nå, men klokken 7 gav jeg op og stod ud af kassen, lavede mig en kop kaffe og satte mig ud og så på, at de franske skolebørn vågnede.

Vi skulle til Pompei! Vi var klar til afgang ved 10-tiden og gik op i receptionen for at høre, hvorfra toget kørte. Blot til højre og 800m lige frem. Det var da til at overskue. Da vi havde gået 1,5 km. var vi lige ved at opgive, da vi så skiltet. Vi var heldigvis gået i zigzag mellem hundelortene ned ad bakken hele vejen, så det var til at klare. Vi skulle tage toget ind til hovedbanegården i Napoli og derfra tage Metroen til Pompei. Vi betalte kun for 2 voksenbilletter. Maria og Lisa kørte gratis. Jeg burde ikke være overrasket, men blev det alligevel, over at se det tog, der rullede ind på perronen. Det var overmalet med graffiti – både indvendig og udvendig. Det så godt nok kedeligt ud. Der var malet graffiti op ad vinduerne, så man ikke havde en chance for at kigge ud og se (eller fotografere) det, som vi kørte forbi. Øv.

Der var til gengæld ikke mange passagerer med og vi blev enige om, at de nok sad i alle bilerne på vejene.

Det tog det meste af en halv time at nå til banegården i Napoli. Vi havde kun billetter hertil, så inden vi fandt det næste tog, skulle vi lige lokalisere en billetluge. Det gik nemt, men nu skulle vi pludselig betale for pigerne. Hmmm. Det var ikke en formue, men måske lidt typisk italiensk?

Vi fandt toget til Pompei, bl.a. ved hjælp af en rigtig flink fyr, der kunne se, at vi stod og pegede på et skilt og diskuterede farven på den Metrolinie, vi skulle med. Vi kunne bare følge med ham. Det gjorde vi og fandt toget. Det var til gengæld propfyldt. Vi fandt en plads rundt om en kørestol, men det var svært at holde sig fast, så det blev en lidt anstrengende tur. 20 stationer skulle vi forbi. Toget blev heldigvis tømt for passagerer, efterhånden som vi nærmede os. Da vi nåede Pompei, var der kun halvblege turister tilbage.

Vores børn kom igen gratis ind og vi slap med €22 for at få lov til at besigtige ruinerne af den gamle by, som man fandt 4 m. nede i jorden ved et tilfælde, fordi en mand ville bygge en tunnel.

Vi købte en bog om stedet, inden vi gik ind. (Burde vi nok ha' gjort – og læst den – inden...) Der stod bl.a., at hvis man ville have en tur med en guide, kunne man vælge 3 forskellige slags:

En 2-timers, en 4-timers og en 6-timers.

Vi sprang guiden over, da vi nok havde en idé om,

at det ville være rart at slippe ud derfra på et tidspunkt efter eget valg. Vi fik aldrig nogen idé om, hvad en guide kostede. Vi slentrede op ad en lang sti, der førte os ind i selve byen.

Herefter gik det fra ruin til ruin. Det er et helt fantastisk arbejde, der er gjort for at restaurere hele området og der var meget arbejde i gang derinde.

Pigerne havde det varmt, men sprang rundt på de mange sten (som man godt måtte træde på!) og legede små lege.

Der var rigtig mange... sten at kigge på. Og det er jo virkelig irriterende at skulle indrømme, men det blev ikke helt den oplevelse, vi havde håbet. Men det var ikke Pompeis skyld. Det var vores egen. Vi burde have læst lidt og sat os ind i bare en lille smule af stoffet, inden vi tog af sted – eller ha' hørt bedre efter i skolen? Det havde nok givet et lidt mere interessant udbytte. Vi gik fra den ene ende af byen til den anden og så de fleste små rum, hvor det ene lignede det andet til forveksling. Vi kæmpede os frem til det store amfiteater, der dog var en oplevelse. Eller – det hele var jo en oplevelse, men vi vidste bare ikke en skid om det, vi så – og det gjorde det til en lidt mere kedelig oplevelse...

Vi så også forsteneringerne af de stakkels mennesker, der blev overrasket af lavastrømmen. De er blevet restaureret på en måde, så man næsten fornemmer deres ansigtsudtryk. De ligger i en glasmontre i en lille have, hvor man mener, at de arbejdede og dyrkede vin.

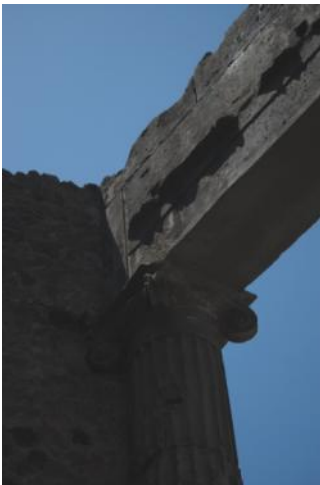

Det var til gengæld en noget speciel oplevelse. Også med tanke på, at man antager, at Vesuv egentlig kan gå i udbrud når som helst, eftersom den har haft en vane med at gå i udbrud ca. hvert 100 år – og den deadline er passeret for længst. Måske ville den eksplodere, mens vi var der og så ville man finde os om X antal år liggende forkrøblet og bange som forsteneringer i asken?

Vi så de forskellige vegetationer, der eksisterede på den tid og mange af dem benytter man såmænd endnu. Vin, basilikum, forskellige frugter osv.

Mit problem under hele turen var, at jeg ikke kunne komme i tanke om, hvorfor jeg havde været så forhuppet på at se Pompei. Dagen havde måske nok været bedre brugt ved at kravle en tur op af Vesuv og kigge ned i krateret, men det turde Lisa og jeg ikke... Det gør vi, når pigerne er blevet større og vi er blevet ældre. Så har jeg måske ikke den samme frygt?

Nå, men vi stenede i næsten 4 timer derinde. (Fik du dén?)

Så kunne vi mærke på pigerne og os selv, at vi havde set ruiner, skilte og støv nok. Vi begav os mod udgangen og havde aftalt, at vi ville tage til Napoli og se byen, måske shoppe lidt og spise aftensmad derinde. Jeg havde hørt så meget godt og spændende om Napoli, så det var vel ikke så tosset en idé.

Vi gik op mod stationen og ind for at købe billet. Mens vi stod og blev betjent, kom en italiensk dame og råbte, at hun skulle nå toget til Napoli og smed €5 in foran billetmanden. Jeg fandt mit ondeste blik frem og snerrede, at det skulle vi faktisk også! Faktisk første gang, jeg havde kigget vredt på et fremmed menneske under hele turen. Jeg tror, at billetmanden blev så forskrækket, at han bad hende vente. Da vi kom ned på perronen, sad vi i hvert fald i 15 min. og ventede på toget... ☺

I øvrigt skulle vi også her betale for pigerne.

Vi raslede mod Napoli og da vi kom frem, glædede vi os alle sammen til én af de berømte pizzaer. Vi fandt vej ud af stationen og så gik det hen imod... ehmm... et lidt skummelt kvarter. Der var trafikkaos, bilos og boder med kopivarer alle vegne og de restauranter, vi så, havde lukket indtil kl. 18.00. Klokkeren var 17, så det var lidt længe at vente. Hurra... eller noget... for MacD, Den gyldne Måge og hvad den ellers hedder. Vi fik stillet den værste sult, så vi kunne klare turen hjemad og lidt til.

Jeg var drønskuffet. Jeg havde sådan glædet mig til at se Napoli. Jeg havde glædet mig til at slentre ned ad en gågade med markeder, frugtboeder og tøjbutikker. Glædet mig til at se havnen og bagefter sidde på en fortovsrestaurant og spise lækker pizza med rigtig mozzarellaost og frisk basilikum. Øv. Men sådan er det vel altid, når forventningerne overstiger virkeligheden og trætheden overhaler én indenom. Jesper lovede mig, at vi en dag vender tilbage og ser Napoli på den fede måde!

Vi fandt tilbage til stationen og da vi købte billetten til Solfatara, tillod jeg mig at spørge billetmanden, hvor gammel man skulle være, for at betale. Det drejede sig ikke om beløbet, men om at få stillet min nysgerrighed. Billetmanden, der egentlig startede med at tale et udmærket engelsk, kunne pludselig ikke sige ét ord, som vi kunne forstå. Der sad en kollega ved siden af og han svarede undvigende, at "de bare skulle betale" (på italiensk, så det er min egen udlægning). Jeg spurgte igen, hvor gammel man skulle være, men fik heller ikke denne gang noget svar. Den flinke af dem så dog ud som om, at han fik dårlig samvittighed og skyndte at fortælle os, at vi fandt toget på perron 4.

Toget kom og vi var heldige at få en plads. Da vi var 3 stationer fra "vores" blev der pludselig sagt noget i højtalerne og en del passagerer rejste sig og gik ud. Stemmen i højtalerne sagde det samme igen og min 6. sans forstod så meget, at vi nok skulle se at komme ud af toget. Jeg spurgte en dame, om toget ikke kørte videre og med fagter og tegn fik hun forklaret, at toget kørte til Salerno og at toget mod Solfatara kørte et andet sted fra. Vi løb over imod det eneste andet tog, vi kunne se, nåede at råbe "Solfatara" til ham til hvilket han nikkede, inden vi sprang ind. Puh. Ikke godt at vide, hvor lang tid vi skulle være kørt frem og tilbage, hvis vi ikke var kommet ud!

Da vi havde vasket rejsestøvet af i poolen og taget et bad, sprang vores kriger på sin jernhest og fangede et par pizzaer lige uden for campingpladsen. Rigtige, lækre, varme og velmagende pizzaer. Da vi havde spist (alt for meget), blev vi enige om at gå en tur om og se, hvor den svovlholdige stank kom fra. Det blev en hyggelig aftenur, ned til det udslukte krater, der dog stadig syder lidt og sveder en ubeskrivelig grim lugt, hvilket gjorde, at jeg holdt mig et stykke væk og fotograferede... Dagen sluttede med en kop kaffe og en is på pladsens café.

Efterrationalet på dagen er, for mit vedkommende (igen), at vi går glip af alt for mange ting ved ikke at læse om stederne, inden vi tager af sted. Jeg har flere gange skrevet, at vi på den anden side måske får en mere autentisk oplevelse, når vi ikke er forudindtaget, men jeg har tænkt på, om det bare kan være en undskyldning for ikke at bruge tid på at sætte sig ind i tingene. Jeg synes stadig, at vi har nogle fantastiske ture og vi er også nødt til at tage lidt hensyn til vores piger, der trods alt ikke er så gamle endnu og som også skal føle, at de har en god ferie. Jeg er ikke ekspert indenfor området, men jeg tror, at det er en god blanding af at have for lidt tid til hverdag, en smule dovenskab (eller den pæne version: Prioritering af andre ting) og så det faktum, at vi for sent kommer i tanke om, hvor vi vil hen.

Vi er dog allerede nu begyndt at snakke om, at vi gerne vil se Kroatien og Istriahalvøen til næste år, så mon ikke der er en chance for, at vi ved en lille smule om landet og de steder, vi gerne vil se, inden vi starter?

Tirsdag, den 21. juli 2009 (Nå, men vi må videre og 5 mdr. til Lisas fødselsdag!)

Vi startede dagen med at pakke sammen. Vi vågnede heldigvis nogenlunde tidligt og kom hurtigt i tøjet. Tingene gik efter en nærmest indstuderet rytme. Ungerne ordnede og ryddede op i deres legesager, jeg fik redt seng og ordnet indenfor, mens Jesper tog sig af at pakke alt det udendørs og lige fik en sludder med vores belgiske naboer, der lige havde været i Rom og kunne give et par fif. Jesper kunne til gengæld kvittere med at fortælle om Pompei og alle de ting, man ikke skal gøre dér.

Da vi var ved at være færdige med at pakke, lød der pludselig en underlig, knasende lyd fra bakken bagved pladsen. Da vi kiggede op, kunne vi se, at der var gået ild i noget af det tørre græs. Heldigvis blæste den smule vind, der var, i den modsatte retning og der var en vej imellem til selve campingpladsen. Det var ret uhyggeligt at se, hvor hurtigt et stort stykke fattede af, uden at nogen rigtig gjorde noget ved det. Efter et stykke tid kunne vi se et par mand og en haveslange. Efter godt 15 min. kunne vi høre brandbilerne. Mon så ikke der var styr på det?

Mens Jesper tømte toiletspanden (det er mandearbejde!) og spildevandet samt fyldte frisk vand på bilen, gik jeg op og betalte. Der var en rigtig god stemning på pladsen og en utrolig venlig betjening. Jeg fik håndtryk og et stort smil, da jeg (med mit VISA-kort!) betalte €120 for overnatningerne.

Vi kørte en lille smule forkert, da vi skulle ud mod autostradaen, men fik til gengæld set hele Solfataras kvarter med bilforhandlere – og det ville vi ikke have været foruden...

Derefter gik det i et vældigt tempo mod Rom. Det blev faktisk den kedeligste køretur af dem alle, indtil videre. Det er lige før, at turen gennem Nordtyskland kan måle sig. Ikke meget at kigge på, ingen vejarbejdere og faktisk ikke noget, vi ikke har set før. Det er utroligt, så forvænt man hurtigt bliver.

Jeg kedede mig brødt og burde måske have fundet på noget at lave, men sad bare og gloede ind i min kameralinse. Heldigvis var det en af de korteste ture, vi skulle køre – og det hjalp dog lidt.

Efter 2½ time nåede vi Rom og Camping Happy igen. Vi blev lige så godt modtaget som da vi kom første gang. Denne gang fik vi endda information om, at der kører en gratis shuttlebus 1 gang i timen til én af Metrostationerne i Rom. Det var en dejlig service! Det gjorde pludselig vores liv langt nemmere, at vi ikke selv skulle finde ud af at komme ind til byen fra et sted ude i ingenting ved motorvejen. Da jeg gik på toilettet, konstaterede jeg, at der også var kommet bræt på toilettet og det hele, lagt sammen med at der også er pool, minimarked og restaurant, giver vist en ganske fornuftig pris for overnatningerne.

Vi pakkede igen ud og fandt badetøjet frem. Resten af dagen var dedikeret til poolområdet og vi gik først derfra, da klokken var 17 og pigernes hud lignede rosiner. (Og vores lignede kogte krebsehaler...).

Da vi kom tilbage til camperen, kunne vi se, at vores naboer havde motorproblemer. Det gjorde ondt langt ind i min sjæl, da det tilsyneladende var et par ældre mennesker. De talte engelsk, men ikke med den "rigtige" accent. Det lød nærmest lidt australsk. Jeg forsøgte at lytte mig til, hvad deres problem bestod i, men hørte kun noget om batteriet. De kørte i en Fiat men med en Knauskabine. Bilen havde engelske plader. Det var ved at drive mig til vanvid, for tænk engang hvis deres bøvvl var det samme, som vi havde haft med vores batteri i bilen? Jeg prøvede forsigtigt at få Jesper til at spørge dem, men han mente, at de var i gode hænder og som dansker er man jo heller ikke kendt for, uopfordret at blande sig. Både pladsejeren, en mekaniker og en ung hjælper fra pladsen stod rundt om den åbne motorhjulm. Der kom endnu en fyr i bil til og endnu én i en lastbil og jeg måtte give Jesper ret i, at vi nok ikke var klogere end dem tilsammen. Vi var trods alt i Fiat-land. Da vi besluttede at gå op i restauranten, sad damen og kiggede ud ad vinduet og jeg kunne naturligvis ikke dy mig. Jeg var nødt til at gøre opmærksom på, at de måtte sige til, hvis der var noget, vi kunne hjælpe med, hvilket naturligvis resulterede (selvfølgelig) i en lang snak... De var fra New Zealand men havde købt camperen i England for at rejse rundt i Europa i 5 måneder. De havde været i Frankrig, Spanien, Schweiz, tilbage i Frankrig og var nu i Italien. Mekanikerne havde tilsyneladende ikke gjort andet end at ødelægge noget af deres værktøj og nu måtte de vente til næste dag med at få bilen repareret. Der skulle komme én kl. 9 og hjælpe dem. Ikke alt for fedt at være strandet på den måde. Damen fortalte om, at de havde været i Rom og gav os nogle fif til vores tur i morgen. Bl.a. at vi skulle huske at have noget med til at dække skuldrene, når vi skulle i Peterskirken og at det godt kunne svare sig at købe en billet til "Jump-on-and-off"-sightseeingbusserne derinde. På den måde kunne vi få set mest muligt.

Efter næsten tre kvarter blev både Jesper og pigerne utålmodige og jeg måtte slippe de sidste høflighedsfraser og sige, at jeg nok var nødt til at gå med op og spise. Hun mente ikke, at de havde åbent for servering førend kl. 20.30, men der var ingen problemer, da vi nåede derop. Hun kom faktisk derop lidt efter kun for at spørge, om det var lykkedes os at bestille, men jeg forstod aldrig hvorfor.

Jeg burde nok have vasket op og vasket tøj i stedet for at stå og skvadre, men nu gik vi op på restauranten og spise salat, pizza og balsamicomarineret oksekød med rucicola og parmesan. Hertil øl, rødvin og cola. Den fik fuld gas og vi endte med en regning på €70. Av. Men det var hyggeligt og rigtig lækker mad. Vi har i øvrigt fået tildelt den selvsamme plads som i sidste uge, lige for foden af restauranten, hvilket betyder, at vi ikke går glip af hverken musik, klirrende tallerkner eller samtalerne omkring bordene.

Jesper og pigerne lagde sig ind i kabinen for at se Ringenes Herre og jeg fik en times tid ved pc'en. Så blev det godnat og igen med forventningens glæde i maven om turen til Rom i morgen. Denne gang har jeg dog besluttet ikke at sætte næsen op efter at føle mig som medvirkende i "Prinsessen holder fridag"... ☺

Og lidt statistik – mest for min egen skyld: Jeg har taget 1732 billeder, skrevet 13.450 ord, vi har kørt 3.600 km., fyldt tanken op 10 gange og været væk i 11 dage.